

جایزه ای به نام تفکر

دوستان مرکز فرهنگی شهر کتاب خوش ذوقی کرده اند و جایزه ای به نام دکتر رضا داوری ترتیب داده اند. جایزه ای به منظور تقدیر از دانشجویان دکتری دوره فلسفه. معمولاً جوایز را در سرزمین ما بدون فکر به عناوین المصاق می کنند. در این میان چیزی که کم تر دیده می شود نسبت درست افراد با جوایز است. موقع جایزه دادن هم فکر نمی کنیم این بزرگواری که داریم به او جایزه می دهیم یا آن عزیزی که جایزه را به نام او تدارک دیده ایم چه نسبتی دارد. جایزه ای تدارک دیده ایم به اسم جلال آل احمد. هیچ کس نمی گوید به کسی جایزه ای بدهیم که شبیه جلال آل احمد بنویسد اما اگر این جایزه را به کسی دادیم که برخلاف آل احمد تمام قد مدافع وضع موجود بود و در تمام عمرش حتی از شهرداری محلشان هم انتقاد نکرده بود یعنی هم آل احمد را دست انداخته ایم و هم خودمان را. اگر می گویم دوستان مرکز فرهنگی شهر کتاب خوش ذوقی کرده اند به این معناست که دکتر داوری از این دست معذوریت ها برای کسی ایجاد نمی کند.

او یک متفکر است به معنای اصیل کلمه. اصلاً نام و عنوان او شما را مجبور می کند جز به تفکر به هیچ چیز دیگری نیندیشید. دکتر داوری توانسته در روزگار سیاست زده ما به گونه ای سلوک کند که هم مهرنامه ای ها و هم برویچه های مجله سوره از او مطلب چاپ کنند. هر دو عکس او را در پشت چاپ کنند و هر دو هم گمان کنند دارند حرف هایشان را از زبان او می شنوند. این به رندی دکتر داوری بر نمی گردد؟ قطعاً رندی دکتر در این میانه بی تاثیر نیست، او خیلی خوب بلد است سخنش را طوری بیان کند که هر دو طرف ماجرا فکر کنند دارند منویات خودشان را می شنوند. مثال می زنم: فی المثل دکتر چیزی نوشته بود درباره این که لیبرالیزم چنان که بعضی ها فکر می کنند با اسلام قابل جمع نیست. آن ها که مدافع لیبرالیزم بودند این سخن را حمل بر دفاع از لیبرالیزم کردند و به استقبال از آن رفتند در طرف مقابل هم بودند کسانی که آن حرف ها را به معنای دفاع از اسلام دانستند و به ترویج آن حرف ها پرداختند. بدون شک دکتر داوری قصد دفاع و یا منکوب کردن چیزی را نداشت او داشت فارغ از رد و

اثبات، وضعیتی را توصیف می کرد. این که در چنین وضعیتی هرکسی از ظن خود یار ایشان شده بود هیچ ربطی به دکتر داوری نداشت. داوری در روزگار ما بی غرض ترین متفکری است که می توان سراغ گرفت. کسی که می تواند با هنرمندی تمام بین فعالیت های رسمی و عملی اش و فعالیت های فکری اش تفکیک قائل شود و هیچ گاه بین این فعالیت ها و آراء نظری اش خلط نشود. بدون شک دوستان مرکز فرهنگی شهر کتاب به این نکات بیش از هرکس دیگری وقوف داشته اند و با توجه به همین نکات این جایزه را به نام دکتر رضا داوری اردکانی سکه زده اند. جایزه هایی از این دست که فارغ از سیاست و ایدئولوژی تعریف می شوند در پیشرفت یک جامعه در حال توسعه بسیار می تواند مفید واقع شود. سیاست زدگی یکی از مهلك ترین افاتی است که جامعه ما را تهدید می کند. جایزه دکتر داوری می تواند گام مهمی باشد برای برون رفت از چنین وضعیت رقت باری. این یادداشت فقط اشارتی بود به جایزه ای که به نام مرد بزرگ و متفکر هم روزگار ما ثبت شده. در فضائل این مرد بزرگ نکته ها بسیار است که بماند برای وقت و فرصتی دیگر.